ANARKUS

Organ För den Socialistiska ungdomen

Utgifvare: Olof Kronow.

N:o 1 MARS 1894

Anmälan.

Bringa en tidning [illegible] läsaren [illegible] ut- hålla och lika [illegible] [illegible] att denna [illegible] [illegible]

[illegible]

gorma sin tidn. [illegible] som den vinner [illegible] rån, skapa [illegible]

Som vi förutsatt [illegible] gå denna om väg utan [illegible] fram [illegible] [illegible]

[illegible] och öfvergång till [illegible] efter dess [illegible] i råd och [illegible]

”Anarkus” kommer att [illegible] vara ett organ för den socialistiska ungdomen, som vi hoppas skola [illegible] [illegible] [illegible] tecknare.

Red.

Anarkus!

[illegible]

Ej mer [illegible] [illegible] lif [illegible] [illegible]

[illegible]

Anarkus

Organ För den Socialistiska ungdomen

Utgifvare: Olof Kronow.

№ 1 MARS. 1894

Anmälan.

"Ånyo en tidning" [illegible] i läsarn hänande utkrets och lika hänande tillägga, att denna naturligtvis blir en [illegible] gällande [illegible] många föregångare.

Det kan nog vara en viss grad af berättigande i detta, ty vi ha tid att [illegible] något gyllene tidsålder för tidningar och att [illegible] tidning med ett oförskräckt, radikalt program.

[illegible] ett tidningsföretag har man i några [illegible] tagit hänsyn till opinionen, till den allmänna meningen, i hopp om att [illegible] så småningom kunna påverka densamma till sin fördel, att genom sin tidn. allteftter som den vinner uppmuntran, skapa en egen opinion.

Som vi föraktadt att gå denna omväg, utan träda fram för läsarn omedelbart med vår verkliga färg [illegible] må hända ej [illegible] att fullkomligt bifall, men vi lita på utvecklingen och våra idéers styrka. Hvarje sanning som oförskräckt framföres skall igenom sin egen styrka så småningom bana sig väg. Anarkus kommer att förfäkta de socialistiska kommunistiska idéerna i deras yttersta konsekvens, i synnerhet [illegible] att hoppas på en tidig utveckling och öfvergång till ett bättre efter dessa tusentals år i nöd och förtryck.

"Anarkus" kommer att [illegible] företrädesvis vara ett organ för den socialistiska ungdomen, som vi hoppas skola med hela sin entusiasm [illegible] understödja dess oförskräckta förespråkare. I hopp om återkommande tecknar

Red.

Anarkus!

Allting är så dystert
Allting är så kallt
Ej [illegible] mera [illegible]
Skrattar man åt [illegible]

Ej mer solens strålar
Väcka lif och [illegible]
Uti murkna [illegible]
Som [illegible]

Ängsligt [illegible]
[illegible]

Klagorropen höga
Dö bort i ett brus.

Efter friket ropar
Mången bunden träl
Stora menskohopar
Svältas grymt ihjel

Ingen engel vinkar
Hjelpande ur skyn
Friket vanlyst svinner
Nedtryckt uti dyn

Men Anarkus lefver
Wärnar menskorätt
Sig mot våldet höfver
Står ej till rätt [illegible]

Orloff

Den sociala frågan

Orsaken till det sociala eländet är att rika [illegible] förmögenhet uti maskinteknikens stora uppsving, hvarigenom en stordel menniskor göras öfverflödiga. Genom dessa maskiners användande kan nu en person uträtta hvad till förut behöfdes 10 á 100 dytals. Detta är dock ej den egentliga orsaken till eländet; genom maskinernas användande kunna ju flera förnödenheter frambringas på kortare tid, hvarigenom välståndet måste höjas och arbetstiden förkortas. Men derigenom att dessa maskiner, råvaror ja till och med jorden äro i enskilda kapitalisters ego kunna dessa kontrollera den stora massan af menskligheten att verkställa ett tungt arbete för en usel lön.

Denna lön stiger, såsom Lasalle visat i sin lönestadga, ej utöfver existensminimum. Detta på grund af följande: arbetslönen bestämmes ytterst af konjunkturer d. v. s. af tillgång och efterfrågan. Är tillgången på arbetskraft ringa betingar den ett högre pris alltså högre lön; är deremot efterfrågan ringa d. v. s. tillgång god, sjunker arbetslönen. Den kan dock ej sjunka under en viss gräns nämligen existensminimum det är vad som nödvändigt behöfves för att uppehålla lifvet och fortsätta arbetet. Lasalle visar nu att genom maskinernas utveckling och deraf följande arbetslöshet lönen för det stora flertalet af arbetare ej stiger öfver denna gräns. Proletariatets bottensats nemligen de arbetslösa äro alltid till hands att nedtrycka arbetslönen vid hvarje försök att höja densamma öfver denna gräns. Detta är den s. k. jernhårda lönestadgan.

Emot denna har föreslagits sammanslutning i fackföreningar för att på [illegible] sätt genom arbetsinställelse och dylikt höja lönen öfver svältgränsen. Man börjar dock allt mera inse det grundfalska häruti och man betraktar numera fackföreningsväsendet endast som ett öfvergångsstadium, ett medel att få arbetarne organiserade för att på engång omstörta samhället, och införa ett socialistiskt samhälle byggdt på andra grunder än detta.

(Forts. i nästa n:r)

Klagoropen höja
Dö bort i ett brus.

Efter frihet ropar
Mången bunden träl
Stora menskohopar
Svältas grymt ihjel

Ingen engel vinkar
Hjelpande ur skyn
Frihet vanlytt linkar
Nedtryckt uti dyn

Men Anarkus lefver
Warnar menskorätt
Sig mot våldet häfver
Slår ej till rätt rätt

Orloff.

Den sociala frågan

Orsaken till det sociala eländet är att söka förnämligast uti maskinteknikens stora uppsving, hvarigenom en stordel menniskor göras öfverflödiga. Genom dessa maskiners användande kan nu en person uträtta hvad till förut behöfdes 10, ja 100-detals. Detta är dock ej den egentliga orsaken till eländet; genom maskinernas användande kunna ju flera förnödenheter frambringas på kortare tid, hvarigenom välståndet måste höjas och arbetstiden förkortas.

Men derigenom att dessa maskiner, råvaror ja till och med jorden äro i enskilda kapitalisters ego kunna desse förtrycka den stora massan af menskligheten att verkställa ett tungt arbete för en usel lön.

Denna lön stiger, såsom Lasalle visat i sin lönestadga, ej utöfver existansminimum. Detta på grund af följande: arbetslönen bestämmes ytterst af konjunkturer d. v. s. af tillgång och efterfrågan. Är tillgången på arbetskraft ringa betingar den ett högre pris. Med högre lön; är deremot efterfrågan ringa d. v. s. tillgången god, sjunker arbetslönen.

Den kan dock ej sjunka under en viss gräns nemligen existensminimum det är vad som nödvändigt behöfves för att uppehålla lifvet och fortsätta arbetet. Lasalle visar nu att genom maskinernas utveckling och deraf följande arbetslöshet lönen för det stora flertalet af arbetare ej stiger öfver denna gräns. Proletariatets bottensats nemligen de arbetslösa äro alltid till reds att nedtrycka arbetslönen vid hvarje försök att höja densamma öfver denna gräns.

Detta är den s. k. jernhårda lönestadgan. Emot denna har föreslagits sammanslutning i fackföreningar för att på konstladt sätt genom arbetsinställelse och dylikt höja lönen öfver svältgränsen. Man börjar dock alltmera inse det grundfalska häruti och man betraktar numera fackföreningsväsendet endast som ett öfvergångsstadium, ett medel att få arbetarne organiserade för att på en gång omstörta samhället, och införa ett socialistiskt samhälle byggdt på andra grunder än detta.

(Forts. i nästa n:r)

En hjelte.

Jag vet en fattig hjelte,
Som många strider vann
Fast utan svärd och tälte
Och ännu strider han.

Från arla morgonstimma
Till sena aftonstund
Jag ser hans vapen glimma
I åker, äng och lund.

Han står ej på order lyder
Och kämpar oftast rätt
Dock ej en orden pryder
Hans simpla kämpadrägt.

Men hjelten fattig bostar
Blott han har dagligt bröd
Men fienden som fostar
Man lider brist och nöd.

Hvem denna hjelte vara?
Enkelt, en ståtlig jarl!
Ack nej han är ju bara
En fattig arbetkarl.

Edv. L—m.

Folket upphör blott då
missbrukat friheten,
när hon blifvit be-
röfvad men icke då
han vunnit den sjelfva.

Börne

Wåld eller icke?

Man talar om att arbetarklassen ej bör beträda våldets väg förrän de fredliga medlen äro försökta. Wi skulle då för en efterverld stå omgifna af en mycket präktig helgongloria, vi skulle stå med korslagda händer, våldet skulle få komma från öfverklassen, taga de ej hänsyn till lag och rätt, om detta ock ej vore förenligt med deras egna intressen, då må de skylla sig sjelfva. Då hafva de frammanat revolutionen, då faller skulden på dem om detta kapitalistiska samhälle drunknar i sitt eget blod. De tusenden och åter tusenden som dag för dag långsamt hungra ihjel, som slitas upp i osunda lokaler och öfveransträngning på dem tänker man ej, ja men kapitalisterna och framförallt den intelligenta bourgeoisien, dem ömmar man så mycket för, de skola varnas de skola verkligen komma till insikt om arbetarklassens verkliga makt, så att de ej i blindhet, oförberedda som alt fortfarande plundra, förtrycka proletariatet. Nej, låt dem få tid på sig att ändra åsigter, låt oss vänta på evolutionen i deras tankar, de skola äfven de finna det outhärdligt i detta samhälle och då är tiden inne för en lugn öfvergång till ett bättre samhälle.

Ja, så långt har det kommit, detta fordom revolutionära socialdemokratiska parti, har blifvit så moderat och beskedligt att man till och med kan tala om det som "ett mycket intressant tidens tecken" uti på samhällets höjder. Marxs princip om omöjligheten af alla palliativa medel har man alla redan gifvit på båten.

Men tiden och förhållandena verka allt jemt, utvecklingen går

En hjelte.

Jag vet en fattig hjelte,
Som många strider vann
Fast utan svärd och bälte
Och ännu strida kan.

Från arla morgonstimma
Till sena aftonstund
Jag ser hans vapen glimma
I åker, äng och lund.

Han ständigt order lyder
Och kämpar oförskräckt
Dock ingen orden pryder
Hans sitna kämpadrägt.

Min hjelte aldrig knotar
Blott han hardagligt bröd
Men fienden som hotar
Man kallar brist och nöd.

Hvem kan den hjelte vara?
En drott, en ståtlig jarl?
Ack nej, han är ju bara
En fattig arbetskarl.

Edv. L—n.

Folket hafver blott då missbrukat friheten, när hon blifvit beröfvad, men icke då han vardt dem gifven.

Börne

Wåld eller icke?

Man talar om att arbetarklassen ej bör beträda våldets väg förrän de fredliga medlen äro försökta. Wi skulle då för en efterverld stå omgifna af en mycket präktig helgongloria, vi skulle stå med ofbäckade händer, våldet skulle få komma från öfverklassen, taga de ej hänsyn till lag och rätt, om detta ock ej vore förenligt med deras egna intressen, då må de skylla sig sjelfva. Då hafva de framkallat revolutionen, då faller skulden på dem om detta kapitalistiska samhälle drunknar i sitt eget blod. De tusenden och åter tusenden som dag för dag långsamt hungra ihjel, som slitas upp i osunda lokaler och öfveransträngning av, dem tänker man ej på, men kapitalisterna och framförallt den intelligenta bourgeoisien, den värnar man så mycket för, de skola varnas de skola verkligen komma till insikt om arbetarklassens verkliga makt, så att de ej i blindhet, oförberedda om alt fortfarande plundra, förtrycka proletariatet. Nej, låt dem få tid på sig att ändra åsigter, låt oss vänta på evolutionen i deras tankar, de skola äfven de finna det outhärdligt i detta samhälle och då är tiden inne för en begyn öfvergång till ett bättre samhälle

Ja, så långt har det kommit, detta fordom revolutionära socialdemokratiska parti, har blifvit så moderat och beskedligt att man till och med kan tala om det som "ett mycket intressant tidens tecken" äfven på samhällets höjder. Marxs princip om omöjligheten af alla palliativa medel har man allaredan gifvit på båten.

Men tiden och förhållandena verka allt jemt, utvecklingen f–

[illegible] mången gång
försökt fega som fö-
[illegible] ej vid ett ändigt
[illegible] Ex.: mig
[illegible] har vårt rege-
röd och svält och lärt
oss [illegible]; den [illegible]
[illegible]. När dessa
gamla [illegible] fått dö
bort [illegible] generation
[illegible], som ej kän-
ner [illegible], som ej
skall [illegible] bättre ännu
[illegible]
[illegible], att få
[illegible] under [illegible]
[illegible]. Och
[illegible]
[illegible] det af Broderskap-
principens ädla idéer.

O. K.

Håll dig o, röda [illegible]

Håll dig, o fana röd
Wi dig ej skola svika
Ej heller från dig vika
Ty du förblir vårt stöd

Håll dig o [illegible]ana röd
Du har [illegible] lifva
Wi skall dig trogna blifva
Allt intill vår död

Håll dig röda fana
Vårt hopp och stöd och tröst
Din sång ur våra bröst
Af all kraft vi mana

Edv. L—n.

Widskepelsen

Vi gingo gatan framåt då man stack oss i handen en traktat [illegible]
[illegible]
a [illegible] öfver
vårt land likt en gräshoppe-
svärm de gudliga [illegible]
Traktaterna i fråga bar den
brottande titeln: "Ära, pris
och ära!" Vi började helt
likgiltigt läsa dessamma
men fängslades oemotståndligt af
det hjertliga språket, den
naturliga stilen som ovillkor-
ligen måste fängsla svaga
och känslofulla själar.
Men [illegible] gå-
en, under dessa fraser tal-
ade en handling som kom
en att rysa. War det i
vårt upplysta århundrade
något sådant kunde vara
möjligt, var vidskepelsen
och fanatismen ännu
lika stark som uti medel-
tidens svarta natt.

Det handlade om en ung
man, som talade vid ett
barn om den söte Jesus
och i allt [illegible] [illegible] den
unga flickan uppvä[illegible]
[illegible]
[illegible] och [illegible]
a [illegible]
[illegible]
[illegible].

Förhållande, ingen [illegible]
barns gjaktlika lycka [illegible]
e [illegible] föreställningar
[illegible] landet med gator [illegible]
guld [illegible] se en
[illegible] af alla härlig-
heters härlighet och
blifva "värda" till Gud,
det stående rum [illegible]
[illegible] slut ibland
[illegible] med en
evig fördömelse och dess
[illegible]. Sedan för-
fattarens [illegible]
[illegible] öfver detta [illegible]
[illegible] och hjert-
liga önskan att många
[illegible] måtte dö [illegible].

Det må förlåtas oss om
vi ej kunna i samma
glada öfverensstämmelse under-
teckningen af detta. Vi
hafva [illegible] helt
likgiltigt till sanningen
stöd mot denna vidskep-
elsens förderfvelse som
[illegible] i några
vidare [illegible] i
vår tid. Men det behöfs
ett verksamt arbete mot
det svarta gardets makter
och [illegible], när det
blifva [illegible] att
[illegible] med kraft för att
[illegible], som
[illegible]
[illegible].

kvinnor mången gång förbi de fåge som fördrögt sig vid ett ändligt [illegible] Em ny[illegible] som har vuxit up i nöd och svält och lärt sig lyda; den har ej detta [illegible] i ungdomsminne. När dessa gamla [illegible] fått dö bort [illegible] ny generation [illegible], som ej känner någon tvekan, som ej skall se någon [illegible] att få slicka [illegible] i förtryckarnes [illegible], att få knäppas på under århundraden [illegible]. Och [illegible] tidens [illegible] för [illegible] i anden af Broderskaps-principens ädla idéer.

O. K.

Hell dig o, röda f[illegible]

Hell dig o fana röd
Wi dig ej skola svika
Ej heller från dig vika
Ty du förblir vårt stöd

Hell dig o fana röd
Du har [illegible] blifva
Wi skall dig trogna blifva
Allt intill vår död

Hell dig röda fana
Wårt hopp och stöd och tröst
Din sång [illegible] våra bröst
Af all kraf vi mana.

Edv. L[illegible]

Widskepelsen

Wi gingo gatan framåt då man stack oss i handen en traktat [illegible] fosterlandets [illegible], [illegible] öfver[illegible] vårt land likt en gräshoppa-svärm de sydliga länderna. Traktaten i fråga bar den braskande titeln: "Lå, pris och ära." Wi började helt likgiltigt läsa densamma men fängslades snart af det hjertliga språket, den naturliga stilen, som ovilkorligen måste fängsla svaga och känslofulla själar. [illegible] vackra [illegible]an, under dessa fraser [illegible]ade en handling som kom en att rysa. War det i vårt upplysta århundrade något sådant kunde vara möjligt, var vidskepelsen och fanatismen ännu lika stark som uti medeltidens svarta natt.

Det handlade om en ung man, som talade vid ett barn om den söte Jesus och i sitt heliga nit hos den unga flickan uppväckte [illegible] som [illegible] sinne och död. [illegible] något [illegible] för sig hopp när man dock [illegible].

Föräldrarne, invid sitt barns sjukbädd lyssnande [illegible] dess feberfantasier [illegible] landet med gator af guld [illegible] sig hafva se en [illegible] af alla härlighetens härlighet och blifva "vända" till Gud, det stående temat för hvarje dylik berättelses slut, ibland alternerande med en evig fördömelse och dess rysligheter. Sedan författarens [illegible] glädje öfver detta lyckade proselytmakeri och hjertliga önskan att många barn måtte så [illegible].

Det må förlåtas oss om vi ej komma i samma glada sinnesstämning under läsningen af detta. Wi hafva förut sett helt likgiltigt till [illegible] strid mot denna vidskepelsens fördummelse som [illegible] i någon vidare [illegible] i vår tid. Men det behöfs ett oerhördt arbete mot det svarta gardets verksamhet och obskurantism, må det blifva ungdomens sak att taga i med kraft för att [illegible] som [illegible]